

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

64. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2016. június

A TŰZBEN IS VELÜNK VAN ISTEN

„Nebukadneccar király azonban megdöbben, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó, király! Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyanak látszik, mint valami Isten.” (Dán 3,24–25)

Mennybemenetele előtt a mi Urunk ezzel a mondattal búcsúzott a tanítványaitól: *„én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,20). Csodálatos ígérete van a hívő embernek élete minden napjára. Azonban tudjuk-e, hogy ez mit jelent? Hány-szor megkísért bennünket az a gondolat, hogy egyedül vagyunk, magunkra maradunk, hiszen nem látjuk Urunkat, és nem úgy történnek a dolgok, ahogyan mi szeretnénk vagy jónak látnánk. Különösen a próbákban elbizonytalanodunk. Ismerjük-e a királyok Királyát, az erejét, aki ezt ígérte?

Babilóniában három hívő férfit dobnak a hitvallásukért a tüzes kemencébe. (Olvassuk el a Dániel könyve 3. részét, hogy részletesen megismerjük a történetet!) A király megdöbbenve tapasztalja, hogy ott is velük van az Isten. Tudja, hogy három embert dobtak a tűzbe, és mégis négy embert lát szabadon járni a kemencében. A tűz hatalmas lánggal ég. Mégis erősebben sugárzik Isten Fia, aki a kemencében sem hagyja őket magukra. Jézus Krisztus van velük ebben a nagy próbában. Az Ő dicsőséges ragyogása nagyobb, mint a tűz pusztítása. Olyan fényes a jelenléte, hogy legyőzi a hétszeresére felfűtött kemence lángjait. A király ezért látja meg Őt, mikor a férfiak felől érdeklődik.

A Bibliában többször szó van arról, hogy úgy ábrázolja az Ige Jézus Krisztust, mint

akinek ereje, dicsősége olyan, mint a nap ragyogása. Mikor János apostol a mennyei jelenésekben meglátja Őt, tekintete olyan, mint mikor a nap a teljes erejében fénylik. Mi történt a király tüzes kemencéjében? A nap győztes sugarai diadalmaskodtak a tűz ártó lángjai felett. A nap ragyogása, mely az Isten Fiának, Jézus Krisztusnak dicsőséges ragyogása, megsemmisítette a hétszerte felfűtött kemence pusztító lángjait. Ilyen hatalmas, dicsőséges, csodálatos, erős az Úr, aki velünk van! A jelenlétében lehullanak a kötelek a férfiak testéről, és szabadon járhatnak a tűzben. Nem perzselődik meg a ruhájuk sem. Kibírják ezt a halálos próbát, mert nincsenek egyedül a tűzben. Majd csodálatosan kiszabadulnak belőle.

Mikor reggelente elindulunk, vagy napközben a feladatok nehezedenek ránk a munkahelyen, és este a gondjainktól nem tudunk elaludni, akkor erre gondoljunk! Ezt jelenti, hogy velünk van az Isten. Vannak helyzetek, amikor Urunk beleenged bennünket a tűzbe, de nem egyedül megyünk. Oda is velünk jön, mert semmilyen tűz nem nagyobb Nála. Sokszor pont a kemencében ismerjük fel, hogy milyen nagy a mi Urunk, aki itt is erőt ad nekünk! Krisztus nem a tüzes kemence széléről drukkol a tanítványainak, mint egy edző a kispadon. Jézus ott van velük a tűzben. Nem szakíthat el minket az Ő jelenlététől, ígéreteitől sem a tűz, a víz, a betegség, a kísértés, a támadás, a halál. Ha hétszeresére is felfűtik a kemencét, az sem erősebb, mint az Isten Fia jelenléte. Szabadon járhatunk a tűzben, mert Jézus velünk van.

Szabadon a félelmeinktől, a rettegéstől, bármilyen tűz pusztításától. Igen, benne van ez a három férfi a tűzben, nem kerülhették el azt, hogy belekerüljenek. Azonban a világ

Ura van velük, és hatalmas erőt kapnak, hogy ezt a nagy próbát végigcsinálják.

Kohóban van az a házaspár is, aki nem látott jó példát a szüleitől, mert elváltak, nem szerették egymást igazán. Ők azonban hűséggel kitartanak, és formálódnak a hitben, szeretetben. Vagy az édesanya, aki egykeként nőtt fel, kevés jó példát látott a gyermeknevelésre, és az Úr sok gyermeket adott neki, ami naponta sok önmegtagadással jár. A tűzben tartja meg az életét Isten annak a férfinak, aki súlyos cukorbetegséggel dolgozik, szolgál, és megragadó a hívő élete. Kohóban van az élete annak az idős asszonynak, aki elmúlt 90 éves, nagy százalékban vak, és csodaképpen ellátja saját magát, sőt még sokaknak segít folyamatosan. Egyedül mos, takarít. Sokszor elmegy a boltba. Szelíd, szeretetteljes az élete. Mind tűzben vannak, de nem egyedül. Jézus Krisztussal élnek,

aki erőt ad nekik a kohóban járni. Közben pedig milyen drága kincs formálódik ki a kemencében?

A mi Istenünk uraknak Ura, királyoknak Királya. Ez azt jelenti, hogy minden hatalom felett van. Örökkévaló uralom, fellebbezhetetlen hatalom. Akik vele vannak, azok elhívtak, választottak. Megvásárolta az Úr őket a vére által minden nemzetből és népből. Királyokká és papokká tett minket Istenünk, és uralkodni fogunk a földön. Hisszük-e ezt? Hála az Úrnak, hogy én is elkötelezhetem a szívem, odaszánhatom magam, hogy az Úr Jézussal akarok lenni. Neki akarok engedelmeskedni. Őt szeretném követni mindenben. Ha így van, ha Őt hívom segítségül, akkor tudnom kell, hogy az Úr Jézus végtelen erejével velem van minden napon a világ végezetéig.

Somogyiné Ficsor Krisztina

A tüzes kemencében – Rajz a Jellemábécé című könyvből

ORGONAÁVATÓ ÜNNEPSÉG A FASORBAN

Zsúfolásig telt március 8-án este a fasori református templom, ahol Pálúr János, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgona- és improvizáció tanára, a gyülekezet kántora avatta fel a templom megújított orgonáját. Az eseményen Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere tolmácsolta Orbán Viktor miniszterelnök köszöntését. A kormányfő örömét fejezte ki amiatt, hogy polgári, keresztyén kezdeményezés áll a hangszer megújulása mögött, ami az Isten előtt hódoló művészet nagyságát hirdeti. A reformátusok hittételével üdvözölte a gyülekezetet: *Soli Deo Gloria!*

Orbán Viktor miniszterelnök köszöntése a fasoriakhoz

„A zene évezredek óta az istentisztelet meghatározó része, elengedhetetlen kelléke, egyszerre hitvallás, könyörgés és dicsőítés... Ez az orgona is arra hivatott, hogy hangjával az Isten előtt hódoló művészet nagyságát hirdesse. Az új hangszert különösen becsessé teszi, hogy polgári, keresztyén kezdeményezés áll a megújulása mögött. Soli Deo Gloria!”

Hálaadó istentisztelettel és koncertsorozattal ünnepelték a fasoriak azt, hogy tizenhat éves munka eredményeként, a hívek adományából és az Emberi Erőforrások Minisztériumának támogatásával befejeződött a fasori orgonaépítés, s teljes szépségében mutatkozhatott be a 103 éves Angster-orgona. Eredetileg a pécsi Angster cég készítette 1913-ban, mostani újjáépítését pedig a Pécsi Orgonaépítő Manufaktúra végezte. A tervezés, az előkészület és

a felújítás során is végig arra tanította Isten a fasoriakat, hogy egyedül az Úrban bízunk, álljunk szilárdan és imádkozzunk hűségesen az Ő ügyéért. Amikor Pálúr János a 90-es évek végén hazaérkezett párizsi tanulmányútjáról, s elfogadta a gyülekezet felkérését a kántori, kvalifikált organista szolgálatra, látta, hogy az akkor 90 éves hangszer teljes rekonstrukcióra szorul, kezdeményezésére a gyülekezet vezetősége meghirdette az orgonaépítést, s egy külön alapítványt is létrehozott.

VÁRAKOZÁS

Voltak időszakok, amikor úgy tűnt, kényszerzünetet kell tartani, mert nincs elegendő pénz, ám az Úr kirendelte aranyát, ezüstjét. A hívek adományaiból, pályázati forrásból és miniszteri támogatással összegyűlt a szükséges összeg. Ezért is idézte Pálúr János a 37. zsoltár 4. versét: *„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”* A gyülekezet időszaki lapjában így emlékezett: *„Ha visszatekintek az elmúlt 16 évre, lenyűgöző élményként tárul elém, hogy az Istenbe vetett hitből hogyan lett látható valóság, és a nehéz időszak hogyan szolgálta a jobb megoldások ügyét... a fasori orgona megvalósulásának ünnepén a történelem, a különböző életutak és a hit száalai úgy futnak össze egy gyönyörű végpontban, ahogyan ez valóban ritkán történik meg... A gyönyörű eseménysor végén, egy új korszak kezdetekor nem maradt más feladatom, mint hogy életemmel, szavaimmal, művészetemmel dicsérjem a Mindenható Istent, aki mindezt lehetővé tette, eltervezte és végbevitte.”* A keddi avató koncerten gazdagon szólt

meg az Angster-orgona, s az ünnepi eseményen megjelenő miniszter arról beszélt, a kultúra és a hit összetartozik, mert minden igaz hit kultúrát hoz létre, és minden igazi kultúra mögött ott a hit. Egy középkori legendát idézett fel, amely szerint egy szerzetesi közösség kórusa olyan szépen énekelt, hogy aki hallotta, azt hihette, már a Mennyeekben van. Ezért az apát arra kért egy frátert, hogy amikor éteri tisztasággal szól a kórus hangja, jöjjön be és üvölsön: „Testvérek, még mindig a földön vagyunk, a magunk tökéletlen állapotában!” Nekünk nincs szükségünk ilyen figyelmeztetésre – mondta a miniszter –, hiszen a világ a legdurvább módon tör be az életünkbe.

HARMÓNIA

Inkább arra vágyunk, ami a harmóniát hirdeti. S éppen ezt képviselheti ez a csodálatos hangszer. A fasori református gyülekezet számára emlékezetes marad a március 6-ai hálaadó istentisztelet, amelyen Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, a Magyarországi Református Egyház Zsinata lelkészi elnöke hirdette az Igét, s a debreceni kollégiumi Kántus, a pasaréti Palló Imre énekkar, a Psalterium énekkar, valamint a Pozsonyi úti Hálaadás kórus adott közös koncertet. Szabó István püspök a Máté 18,1–3. versek alapján

a megtérés szükségességéről szökött. Arról, hogy az orgonánál sem az számít, milyen erős a hangja, hanem az, hogy tiszta-e. Mert hiába nagy a hangerő, ha hamis a szólam. „A tiszta hang a győzelmes hang. Halljuk meg Jézus Krisztus halk és szelíd hangját, mert Isten Benne rejtette el dicsőségét” – mondta. A püspök arra irányította figyelmünket, hogy az orgona az Isten-dicsőítés eszköze, ám csak az megy be a Mennyegek országába, aki megtér, megalázza magát, s olyan lesz, mint a kisgyermek. Vissza kell fordulni a versengésből, a pozícióméregetésből, le kell jönni a magasból, mert az Isten országának kapujában nem áll befolyásos barát, aki beenged. Egyedül az mehet be, aki alászáll saját göggyéből, s a szerető Atya karjaiba veti magát.

EGYSÉG

Somogyi Péter, a Budapest-Fasori Egyházközség elnök-lelkésze az orgonaavatón arról szökött, hogy a hangszer jól leképezi Isten országát, ahol minden összhangban van egymással, de legfőképpen az Úrral, mert mindenki a helyén van. Milyen sok síp, alkatrész, s mégis csodálatos egységben működnek, mert egy kéz vezérli – mutatott az orgonára. Így lehetnek teljes összhangban Jézus Krisztus szeretete által a gyülekezet tagjai is. Hálas szívvel mondott köszönetet azért, hogy az Isten-i terv részesei lehetünk.

Dicsőítjük az Urat, ennek eszköze az orgona. Az öröm jele a zene, hiszen a tékozló fiút is zenével köszöntötték. Minden embernek erre az összhangra, *symphoniára* van szüksége, azt azonban csak akkor tapasztalja meg, ha hazatalál a Mennyei Atya házába. Az orgona-

avató ünnepség a március eleji ünnepséggel nem ért véget, számos alkalommal szólal meg a hangszer a Fasori Zenés Áhítatok rendezvénysorozat keretében. Októberben orgonafesztivál lesz, amelyen Olivier Latry, a párizsi Notre-Dame orgonistája is fellép.

Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere

„Bach arról ír, hogy az orgona valójában a világmindenség leképezése, orgonát építeni hasonlít a teremtéshez: lépésről lépésre a mértékek és egyensúlyok, a hangok kipróbálásával a harmonia mundi, valamilyen módon a világ nem létező harmóniájának a leképezése, így is mondhatnánk: »elővételzése« – szép, régi magyar kifejezéssel –, vagy azt is mondhatnánk, hogy a »zsengéje«, a »kóstoló«... Itt, most, a Fasorban adott az eszköz és adott az ember, hogy megszólaljon a bizonyágtétel... Mondjuk azt, hogy a szó igazi értelmében az orgona »luxus«. A lux azt jelenti: 'világosság'. A lélek, a szellem luxusa, a lélek, a szellem gyönyörűsége és megvilágosodása. Mert a kultúra és a hit összetartoznak: minden igaz hit kultúrát hoz létre, és minden igaz kultúrában ott van az igaz hit. A kultúra mindig egy közösségen belül születik meg, a Fasori Református Egyházközösség közössége pedig összefogásával bizonyította, hogy az orgona nem csak luxuscikk, hanem a közös lelki élet fontos eszköze. Azt szeretnénk, ha a kormány nemcsak orgonaépítéseket támogatna, hanem minden olyan közösséget, amely értéket őriz, újít meg vagy teremt, és így segít abban, hogy otthon érezhessük magunkat ebben a világban. Az orgona Bach szerint »a világmindenség leképezése«, orgonát építeni pedig hasonlít a teremtéshez. E hangszer hangja »a világ nem létező harmóniájának az elővételzése«, de ehhez emberre, művészre is szükség van. Itt, a Fasorban adott az eszköz és adott az ember is, hogy megszólaljon a bizonyágtétel a szépről, a jóról, az igazról, az élet küzdelméről és győzelméről. Ez a református közösség ismét bizonyított: hogy az orgona a szintetizátorok és a gépzene és konzervzene korában sem egyszerűen csak luxuscikk, egy kipusztulófélben levő dinoszaurusz, hanem a közös lelki élet egyik fontos eszköze, a zene erejének semmihez se fogható, semmivel sem helyettesíthető megjelenítője.”

Cseke Hajnalka

ORGONAKONCERTEK 2016-BAN

Szeptember 4. – Magyar orgonaszakértők az új orgonánál

Október 2. – Szőnyi Erzsébet és Karosi Bálint orgonaversenyei, vezényel Dobszay Péter

Október 4. és 25. között világhírű orgonaművészek hangversenyei a Fasorban:

Október 4. – Jeremy Bruns (Pittsburgh PA)

Október 11. – Frederic Blanc (Párizs, ND d' Auteuil)

Október 18. – Sietze de Vries (Hollandia)

Október 25. – Olivier Latry (Párizs, ND)

November 6. – Fasori zenészek kamaraeste az új orgonával

December 4. – Orgonazene adventben, Pálúr János koncertje

2017. január 1. – Improvizációk a Biblia lapjaira Pálúr János játékaival

ISTEN KÖZELSÉGE

A 2016. február 22–26. között tartott hitmélyítő igehirdetés-sorozat személyes tanulságai

A *Harangszó* számainak megjelenése időben távolabb esik a rendszeresen megtartott hitmélyítő alkalmaktól. Így a róla szóló cikkek nem annyira tudósítások – természetesen van ilyen elemük is –, hanem visszatekintések, személyes reflexiók, illetve tanúságtételek arról, hogy az idő múlásával mi rögzült bennünk a meghallgatott igehirdetésekből.

Somogyi Péter lelkipásztor módszeresen felépített sorozata olyan gazdag a gondolatokban, olyan sokrétű, igehelyekkel olyan bőségesen alátámasztott elemzését adta a téma részleteinek, hogy azt csak ajánlani tudom az újabb meghallgatásra, illetve elolvasásra. Mindkettőre megvan a szokásos lehetőség az interneten is.

Egy ismerősöm kérdezte a minap: „*Mi az a hitmélyítő? Mit tudtok ott mélyíteni?*” S mert nem templomjáró az illető, igyekeztem úgy válaszolni, hogy ő is értse: Biblia-ismeretünk, Isten-ismeretünk gyarapítása, mélyítése a cél. A keresztyén élet olyan, mint a sportverseny, küzdelmek is vannak benne, ezért edzéseket kell tartanunk. Ez a hitmélyítő. A hitmélyítő azért is hasznos nekem, mert közelebb visz Istenhez, és mélyebben értem, érzem, elfogadom, hogy én Krisztusé vagyok. És ez kötelez, hogy igyekezzem úgy is élni.

Valahányszor szóba kerül a hitmélyítő, nekem egy Halleluja-énekünk refrénje jut az eszembe: „*Mélyebbre Benned, mélyebbre még, Nem kell a földön semmi egyéb. Krisztus, a szívemet tárom Eléd, Élet vagy nékem és nyereség!*” Az ének refrénjét már nem mondtam el az ismerősömnél, nem is volt szükséges. Bennem viszont most is elsőként merült fel egy fontos kérdéssel együtt: Mi rögzült bennem a több mint két hónapja

meghallgatott igehirdetés-sorozatból? „*Az én Uram, az Úr... Minden reggel fölébreszt engem*” (Ézs 50,4).

„*Téged mi vagy ki ébreszt? Ébresztő óra vagy a gondjaid? Mi vagy ki tölti ki a napodat? Mivel fekszel le, hogyan alszol el? Milyen egyszerű, ha az Úr ébreszt, Ő tölti ki napodat, Ő ad áldott pihenést.*” A napra nem is emlékeztem, csak az írásos forma újraolvasásakor derült ki, csütörtökön hangzott el. Milyen egyszerű, mégis elgondolkodtató! Kezdd az Úrral a napot, Övé legyen az első szavad, mozdulatod. Szánj rá időt, hogy Igéjével, imádsággal tudj mindennapi munkádhoz kezdeni. De ha mindez együtt nem is valósulhat meg minden reggelen, legalább az első szavad, az első mozdulatod legyen az Övé. Az a néhány másodperc felüdít, erőt ad a napi feladataidhoz, ráhangol a helyes cselekedetekre, gondolatokra, mert Isten közelségében ez a természetes. Értelmedben és érzelmeidben úgy meggazdagíthat, mint senki és semmi más, mert egyedül Neki van erre hatalma. Tanúságtévője lehettek, azóta is sokszor megtapasztaltam ennek áldását. Az el-elszürkülő reggeleimbe ennek a csütörtöki hitmélyítőnek a figyelmeztetése világított bele. Hadd idézzem szó szerint a záró gondolatokat: „*Ha az Úr ébreszt fel reggel, erre is ráébreszt, ha figyelsz Szavára, és valóban alkalmas leszel az Ő Igéjével erősíteni az elfáradtakat, azokat, akiknek szükségük van a te bizonyágtételekre is a támadások, a vádak alatt. Közel van, aki igazságot szolgáltat nekünk, áldott legyen közelségéért!*”

Az Isten közelsége téma kifejtése hétfőn a felemelő, biztató Igével indult: Nincs

messzire egyikünkötől sem! Ami elválaszt tőle, a bűn, de Jézusban segítséget kapunk, „*Aki a bűnösökért jött, a bűnösökhöz jött.*” Életünket gondok, bajok, bánatok jellemzik, sebzett a szívünk: Urunk halálba ment értünk, Jézus Krisztus „*sebei árán gyógyultunk meg.*” (Ézs 53,5). Hányszor gyötrődünk a külső dolgok, életünk szükségai miatt, és ebben is Ő segít. Ahogy lelkipásztorunk vallja: „*Egyre világosabban látom a magam életében, gyülekezetünk életében, hogy sokféle tanakodás előtt és felett az Úrra kell hagyatkoznunk mindnyájunknak egyre teljesebben, mert Ő közel van a szükségünkhöz, hiszen közel van hozzánk.*” Kétségeink között is Ő a menedékünk.

S végül, ha a magam reflexióit énekkel kezdtem, hadd álljon itt az igehirdetésben idézett imádságos énekeink sora, miként kapcsolódhatnak imádságunkhoz, igeolvasá-

sunkhoz, vagy a nap bármely órájában gondolatainkban akár eldúdolva is: Bűn: „*Bár bűn és kín gyötör; És nehéz bár szívem, A Sátán életemre tör: Kétségbe nem esem.*” (461,1). Sebzettség: „*A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkiünk bűnnek helyet ad.*” (274,2). Szükség: „*Semmi engem tőle el nem választ, Jól tudván azt, Hogy sok jóval eláraszt; Erősít engem Erőtlenységemben És szükségemben.*” (275,3). Vád: „*Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál! Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér’, Gyógyírd légyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!*” (458,1). Kétség: „*Gyógyítsd meg sok nyavalyám, Enyhíts szívem bánatán; Kétség, gond ha gyötrenék, Biztasd nádszál hitemet.*” (464,3).

Széplaki György

A KRASZNA UTCÁTÓL A FASORIG

Bizonyságtétel

Erdélyben, a Szilágyságban lévő Zilahon születtem az Úr 1962. évében, s abban az utcában laktam, ahol annak idején Ady Endre nagynénjének háza is állt, s akinél a költő gimnáziumi évei alatt vendégeskedett. Szülőföldemtől lelkileg sosem szakadtam el. Öten vagyunk testvérek, szüleim egyszerű emberek voltak, édesapám ládakészítő üzemben dolgozott, édesanyám takarítónőként. A Kraszna utca Zilah kertvárosi részéhez tartozott, s a 60-as, 70-es években 90 százalékban magyarok lakták. Nagyon összetartó közösség voltunk, kertészkedéssel, állattenyésztéssel igyekeztünk a diktatúra éveiben fenntartani magunkat. Szüleink nem beszéltek nekünk különösebben Istenről, de gyermekkorunkban jártunk vasárnapi iskolába, a belvárosi Református Nagytemplomban konfirmáltam.

Soha nem voltam Isten-tagadó, ám nagyon sok mindenben a világi utat követtem. Szegénységben éltünk, s mivel önállósodni akartam, abbahagytam a középiskolát, 16 évesen munkába álltam a helyi bútorgyárban. Már egészen kis koromban átéreztem, mit jelent a kisebbségi lét, központi kérdés volt a szívemben a magyarság, nemzetünk sorsa. Éjszakánként hallgattam a Szabad Európa Rádiót, s az volt az álmom, hogy egyszer asztalos leszek, s az anyaországban élhetek.

SEGÍTSÉG

Ennek valóra válásához azonban jó néhány évnek el kellett telnie. Üldözés, megfigyelés után jött el a szép új világ. Néhány emlékkép a diktatórikus Románia éveiből. Emlékszem,

1981 szilveszterén Magyarországról érkeztek vendégeink, éjfélkor elénekeltük a magyar *Himnuszt*. Valaki beépített ember lehetett, mert feljelentett, ezt követően figyeltek engem. Ez azonban csak egy év múlva derült ki számomra, amikor behivatott a román titkosszolgálat. Felsorolták, hol, merre jártam, kikkel találkoztam azon év alatt. Kérdeztem is a parancsnoktól: „*Uram, olyan fontos ember vagyok, hogy minden lépésemet követték?*”

Huszonnégy évesen, 1986. decemberben sikerült útlevelet szereznem. Hivatalosan átjöttem Magyarországra, ám nem mentem vissza. A közös nyelven kívül semmilyen kapcsolatom, ismerősöm nem volt. Azt gondoltam, disszidálni fogok a Budapest–Bécs között közlekedő Lehar expresszsel. Rendkívül hideg januári napon bújtam el az induló vonat tegegyére 1986–1987 telén. Azóta sem volt olyan hideg, hosszú telünk. Kapaszkodtam a szélben, mínusz fokokban, s imádkoztam, „*Uram, most az egyszer segíts meg, és a Tied vagyok!*” Győrig bírtam, ott leszálltam s bolyongtam az utcákon. Egyszer csak azt láttam, hogy két ember sepri a havat a járdán, egymással szemben. Tanakodtam, melyikhez menjek oda, melyiket szólítsam meg. Mit szólnak a történetemhez, elutasítanak vagy befogadnak? Végül egy belső hang odavezérelt az egyikhez. Láttam rajtam, hogy kimerült vagyok, csapzott, egészen átfagytam. Mikor meghallotta, honnan jöttem, meleg fürdőt készített, vacsorát adott, s azt mondta, ismer Budapestén egy embert, aki tud nekem segíteni. Később tudtam meg, hogy aki vele átellenben söpörte a járdát, egy munkásör volt. Utólag visszatekintve bizonyos vagyok abban, hogy az Úr vezetett.

Budapestén megkerestem azt a férfit, akit győri jótevőm ajánlott, Péterffy László szobrászművészt. Az ő 8. kerületi, Leonardo utcai műtermében lapultam nyolc hónapon át, kezdetben ő gondoskodott rólam. Ő intézte el azt is, hogy 1987 őszén találkozhatssam Pozsgay

Imrével, a Hazafias Népfront vezetőjével, a szervezet Duna-parti székházában. Igen nagy dolog volt, hogy személyesen fogadott, s megígérte, mindent megtesz azért, hogy ne kelljen visszamennem Romániába, pontosabban, hogy ne toloncoljanak vissza. Beszélt az akkori belügyminiszterrel, s 1987 novemberében kiállították számomra egy ideiglenes magyarországi tartózkodási engedélyt. Onnantól kezdve legalisan éltem Budapestén. Addig ugyanis a környéken bujkálva, alkalmi asztalosmunkákból, pince-, padlástakarításból tartottam fenn magam. Szavakba nem foglalható érzés volt számomra, amikor 1989 decemberében véget ért Romániában a diktatúra. Folyt a könnyem, ilyen boldogság, felemelő érzés csak a megtérésemkor járta át teljes lényem.

AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN

Hogyan adtam át életem az Úrnak? Folyamatosan szólongatott, de én valahogy nem

Tunyogi Károly családjával

hallottam. Holott gondoskodásából egyértelmű lehetett volna számomra. A jelenlegi a második házasságom, amelyből fiunk, Karcsika született. Teljesítette Isten azt az álmom is, hogy zilahi legyen a feleségem. Jutkát 2009-ben ismertem meg, keresztény nevelést kapott, természetes számára, hogy templomba jár. Az ő egyik munkahelyi barátnője ajánlotta, hogy a Fasorba jöjjünk, s itt valóban lelki otthonra leltünk. Az első házasságom 1990 és 97 között tartott, amelybe az akkori feleségem hozott egy hat hónapos kisfiút, Róbertet, akit a nevemre vettem. Örökre fogadtam volna, de édesapja nem engedte. Azért én így is a fiamnak tekintem, s ő is engem az apjának. Természetes volt, hogy a válás után is megmaradt a jó kapcsolat, mindenben számíthat rám. Ma már tudom, az Úr nagy ajándéka, hogy Róbert és Karcsika ugyanazon a napon születtek, november 1-jén.

Hogy mikor állított az Úr szolgálatába? Sok múltbéli emlékem van, amikor használt az Úr, csak akkor még nem tudtam, kinek szolgálók. A 2004-es népszavazást követően szívemre helyezte az Úr a zilahi honfoglalási emlékmű rekonstrukciójának ügyét. Megkerestem Bogdán Zsoltot, a helyi református gyülekezet esperesét, s beszéltem neki arról, milyen jó lenne békíteni az anyaországi nemzettársainkat a külhonba kényszerült nemzettársainkkal. Az Úr kegyelme által képviselhettem az ügyet a médiában, televízióban, rádióban, újságokban. Ökomenikus alapon szerveztem az emlékműbizottságot, s részt vettem, veszen benne a Református Egyház, az RMDSZ-től az EMKE-ig. Emlékszem, amikor 2008-ban a kolozsvári szobrászművészről hoztuk haza Zilahra a madarat (amely jelenleg a templom udvarán látható), Bogdán Zsolt esperes úr azt mondta nekem: „Karcsi, jó lenne időnként bejönni a templomba!”

Ez a beszélgetés péntek délután történt, vasárnap elmentem a templomba, és sírva

jöttem ki, mert úgy éreztem, az Ige csak nekem szól. Elkezdtem templomba járni. Jelentkeztem családommal a 2014 nyarán Balatonszárszón megtartott fasori, családok házassággyógyozó csendeshétre. Soha nem fogom elfelejteni a hét azon napját, amelyen Somogyiné Ficsor Krisztina szolgálata által Isten megkoronázta azt, amit addig épített bennem. Tudatta velem, Ő az Uram, aki szeret engem. Megtérésem a legapróbb részletig átalakította a gondolkodásmódomat. A Fasor átvette mindennek a helyét, ami a nagycsaládot jelenti, és ahol kiteljesedik a hitéletem. Mélyebbnek érzem az Ige hatását a szívemben, mint bárhol máshol. Minden alkalmat megragadok arra, hogy növekedjen az Isten-ismeretem. Ami kétely még maradt bennem, azt is Ő oszlatta el a 2015-ben megtartott férfi csendesnapon Somogyi Péter által.

A zilahiak ügyét is Ő helyezte a szívemre. Társadalmi munkában közvetítem közügyeket a magyar kormány felé. Az Úr a szívemre helyezte azt is, hogy testvérgyülekezeti kapcsolatot létesítsünk a Fasor és zilahi-fenyvesi gyülekezetek között. Utóbbi tagjai tavaly nyáron már ott lehettek velünk a sátoralja-új helyi csendeshéten, melyet az Úr gazdagon megáldott. Amikor a zilahiak karácsonykor megnézték a fasori gyülekezet videóüzenetét, azonnal autóbakartak szállni, és személyesen megköszönni, hogy érezzük a szeretetüket. Idén az Úr áldott terve, akarata szerint mi látogattunk el egy kis csoporttal Zilahra. Szavakban nehéz kifejezni azt a szeretetet, örömet, amit az Úrtól kaptunk valamennyien ezen az együttléten is. Nyáron megint találkoztunk a balatonszárszói csendeshetünkön.

Végezetül, ahogy a zsoltáros írta, „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1). Az Úr megtartó kegyelme, szeretete nélkül nem tudnánk megtartatni. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Tunyogi Károly

TUDJA-E A SZŐLŐVESSZŐ, HOGY MIT CSINÁL A SZŐLŐTŐ?

Családi nap Dr. Veres Sándorral és Dr. Veresné Kovács Judittal

Több változatban is ismert az a vicc, amelyben Mózes, Jézus és az Atya golfoznak. A vicc végén az Atyaisten elüti a golflabdát, ám az rossz irányba indul el, furcsa ívben száll a lyukkal ellentétes irányban, ráesik a klubház tetejére, továbbpattog, majd begurul az esőcsatornába, onnan kiérve a tó felé veszi az irányt. Kikerüli a sövényt, odagurul a nádashoz, arra ugrál egy béka, bekapja a labdát, és beúszik a tóba, de abban a pillanatban lecsap rá egy sas. A sas átrepüli a tavat, a béka közben kiejti a labdát a szájából, mely néhány nagyobb pattanás után pont beleesik a lyukba.

Banálisnak tűnhet, de szerintem mély értelem rejtőzik a vicc mögött (a poént nem árulom el, rá lehet keresni), és valamiért

a pszichológus-házassággondozó házaspár történetét hallgatva is eszembe jutott. Sándor az előadás egyik fontos pontján ki is mondta, hogy jó tudni, hogy ami történik velünk, az *nem véletlenül történik*. Amikor benne vagyunk a történetben nyakig, általában nem látjuk annak az értelmét, nem értjük, miért pont mi, miért pont velünk, miért pont most, később azonban összeállhat az a kép, mely Istenben már kezdettől fogva megvolt. Hiszen miért is jutott volna az eszébe egy marxista-materialista világnézeti alapokon álló pszichológusnak, hogy egy finnországi konferencián, a helsinki halpiacon nézelődve jelentősége lesz majd annak, hogy ott, akkor egy fiatalember a kezébe nyom egy Újszövetséget? Vagy akár annak, hogy

Dr. Veres Sándor és felesége, Judit

gyerekkorában a kezébe akadt egy Biblia, melynek nem volt fedőlapja, és az első lapjai is hiányoztak, és pont Noé történetével, egy család megmentésével kezdődik? Pedig később ezek a mozaikok összeálltak egy történetté, mely az Úrral való közösségvállalás felé vitte őket.

Vannak emberek, akiknek a beszéde rögtön megragadja az ember figyelmét, Veres Sándor is ezek közé tartozik. Hal-kan, lassan beszél, szüneteket tart, ezzel feszültséget teremt. Hangsúlyokat helyez el a történetfolyamban, amelyeknek fontosságát aláhúzza, érzékelteti. De a legfontosabb az őszintesége volt. Ahogy elmondta, hogy ment az apja után annak idején a kocsmába, és miután a „*leviszem a szemetet*”-alibivel eltűnt, hogy kereste esténként őt is ugyanúgy a saját fia. Ahogy hozzátette egy történet végén: „*Na, kb. így viselkedik egy jól képzett depressziós.*” Eszembe jutott erről, hogy mennyit lehet tanulni egy olyan embertől, aki nem embereknek akar tetszeni, aki tudja, hogy felesleges bármit elkendőzni, titkolni, hiszen az Úr előtt tartozik számadással.

A történetet gyakran félbeszakította és adta át a mikrofont feleségének, Juditnak. Ekkor ért a következő meglepetés: a visszafogott, konszolidált feleség saját magát kicsapongónak, nonkonformistának, gonosz gondolatokkal telinek festette le ifjúkorára emlékezve, aki szembe akart menni a nyárspolgári életvitellel, és az egzisztencialisták után az élet nagy kalandját hajszolta. Sándorral is azért kereste a kapcsolatot, mert úgy gondolta, hogy majd mellette megjavul, de, ahogy ő mondta, ha egy romlott alma bekerül egy kosárba, nem a romlott alma kezd el éppé, egészségessé válni. Miközben a történetét hallgattam, arra gondoltam, hogy mennyire nem szabad az első benyomásokra hagyatkozni. „*Mert ki ismerheti*

meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik” – mondja Pál (1Kor 2,11), és valóban, ne írjunk le senkit azzal, hogy „*ő rendben van, olyan jól néz ki, biztos kevesebb problémája van az életében, mint nekem*”.

Sokkoló és ugyanakkor felszabadító is volt hallgatni a történetüket, amely egyre inkább egy közös történetté ért össze. Ők úgy mondták, hogy a személyes történetek „*közös kincsek gyűjtése a mennyben*”, ami első hallásra megdöbbentő, hiszen az ember nem szívesen teregeti ki a szennyesét. Ám abban az értelmezési keretben, melyben a dolgok nem véletlenül történnek meg velünk, és később, Istennel együtt végiggondolva más értelmet nyernek, egészen másképp hangzik. A Veres házaspár számára ez életprogram: úgy értelmezik, hogy amikor Jézus azt ígéri a tanítványoknak, hogy a tisztátalan lelkeken uralkodni fognak, akkor először a saját lelkükön kell megtanulni uralkodni. És itt komoly felelőssége is van az embernek: amit feltár az ember maga előtt, abban változtatni kell, Isten döntéshelyzet elé állít. Így kell elkezdni megváltozásunkat „*értelmünk megújulásával*”.

De hogyan értelmezi a lélek feltárását, a „*vájkálást*” egy hívő pszichológus? Csakis a Biblián keresztül kell, lehet nézni és értelmezni a tapasztalati tudomány eredményeit. Persze ez a hit próbája is egyben, hiszen sokszor ellentmond egymásnak a tapasztalat, a kutatások és a hit. De a házaspár szerint a tudományos pszichológia emberképe alapján nem biztos, hogy valódi, életmentő tanácsokat lehet adni valakinek. Valóban eredendően „*jók*” lennénk? Valóban tudunk „*tiszta szívűből, önzetlenül*” szeretni? Jó-e az, ha valaki ezt gondolja magáról? Aligha. Ugyanakkor hogyan nézünk realisan a társunkra? Meglátjuk-e benne azt a szerethető valakit, akit Jézus elkezd saját maga hason-

latosságára formálni? Hiszünk-e, látunk-e a másokban ekkora potenciált, értéket, lehetőséget? Ezt csak hittel lehet, hiszen ez is sokszor ellentmond a tapasztalatnak. Ugyanígy hittel lehet magunkban helyre-rakni a haragot, amely a bűnös természet miatt az első reakció a lelki sérelmekre, hit által lehet megbocsátani, és a haragot leépítve újat kezdeni is.

Ahogy hallgattam és most újragondolom Noé történetének, Jónás történetének az összefonódását a házaspár történetével, eszembe jut, hogy Isten mennyire hatal-

mas és csodálatos. Ahogy elkészít előre egy történetet, melyet olvasva már a saját történetünket is olvashatjuk, megélhetjük, megérthetjük. Eszembe jut az is, milyen szeretet van Istenben, ahogy vár ránk, ahogy Sándorra várt a halpiacon, vagy Judit-ra, miközben Sartre-t olvasott, ahogy rám várt és nézett szeretettel, miközben hibát hibára halmoztam, de Ő már a megmentésemet tervezte. Adja az Úr, hogy a Veres házaspárhoz hasonlóan mi is minél inkább megérthessük, megismerhessük az „igazi” történetünket!

Tézli Péter

EGY LÉLEK ÁLTAL

Holland–magyar csendeshét, Balatonszárszó

Április 18-án hétfő reggel munka helyett Észak-Pest felé indultam, hogy fölvegyem Vikár Ágnest, gyülekezetünk tolmácsát. Egy órával később öten utaztunk fasoriak Balatonszárszó felé. Várakozással beszélgettünk az úton, hogy átélői lehessünk mindannak, amit az Úr készített el a holland papendrechtli és a fasori közösségnek.

EGY GYÜLEKEZET VAGYUNK

Elsőként érkezünk a Soli Deo Gloria református üdülő- és konferenciaközpontba. Hálaadással tekinthetünk körbe a gyönyörű, napsütéses időben, és a békességet árasztó, zöldellő környezetben. Csendes, kétágyas szobákban kaptunk szállást, ahonnan nem kellett messze mennünk a központi épületig. A nagy, kör alakú főépületben bőségesen akadt hely minden programunk és étkezéseink lebonyolítására. Gyülekezetünk résztvevőinek érkezése után, pár órával később jöttek meg a holland testvérek. A legtöbben szemmel láthatóan már a korábban létrejött ismeretségből jövő örömmel köszönthették egymást. Számomra minden papendrechtli testvér új volt. A holland nyelv ismerete híján angol vagy német nyelven üdvözlöttük egymást. Rövid ismerkedés után hamar

átélője lehettem annak, hogy az Úr egy gyülekezeteként lehetünk együtt. Amikor készültem lelkileg a hétre, megfogalmazódott bennem az a kérdés, hogy vajon mennyire lesz alkalmam egyedül lenni az Úrral, és szól-e majd személyesen hozzám? A korábbi csendesheteken ezt éltem át. Az első ilyen áldás, melyben részem lehetett, éppen a holland testvérekkel való beszélgetések által

vált nyilvánvalóvá számomra. Nem könnyű megfogalmazni azt, amit egy-egy négyszemközti vagy házaspárral való beszélgetés során tapasztaltam. Az Úrnak Lelke a más kultúrában élő, velem közös múlt nélküli testvéreim életében is ugyanúgy munkálkodik. Az ő életükben is hasonló nehézségek adódnak, és jó volt látni, hogyan élnek át hitben ezeket az élethelyzeteket. A beszélgetéseink során együtt élhettük meg azt, hogy egy és ugyanaz az Urunk. Személyes üzenet is volt ez számomra, hogy sokszor az otthoni testvéreimmel nem eléggé erre építünk. Az én gyülekezetemben, azon belül az egyes körökben is Jézus Krisztus az igazi összekötő alap.

TISZTA IGE SZÓLT

A lelkipásztoraink szolgálataként tartott igei áhítatok során más, személyesen megérintő üzenet is hallatszott. Bizonyára velem együtt sokan a hét alatt is nagy áldásként éltük meg, hogy az Úr tiszta szava hangozhatott mindennap. A papendrechtli közösség pásztora, Pieter Teeuw, a fasori gyülekezetből pedig a Somogyi házaspár szolgált igetanítással. Hálás szívvel fogalmazódott meg bennem újra az a gondolat, hogy bármilyen esetleges gyülekezeti nehézség ellenére a legfontosabb megadatik: a tiszta Ige szólhat. Így az Önmagát kijelentő Istenhez kerülhetünk közelebb. A Bibliából két részt tanulmányoztunk, a 2Timóteus 3. és 4. fejezetének elejét, valamint az Ószövetségből Dániel könyvének teljes 3. fejezetét. Pál leveléből számomra a központi üzenet a Jézus Krisztus iránti igaz odaszánásom kérdése volt. Hogy az odaadásom legfőbb útjában önmagam, az egóm áll. Még olyankor is az önzésem áll a középpontban, amikor megsértettnek érzem magam, kisebbségi komplexusom van, vagy mások elnyomása miatt panaszkodom. Hiába gondolom azt, és vallja a

pszichológia, hogy az énem és az önbizalmam megerősítésére van szükség. Az átéltem fájdalmaim sokszor pont a lelki betegségemet jelzik, és a végső soron önmagamba vetett bizalmamat. Az önbizalom helyett Jézus Krisztus szavába vetett bízalom a megoldás, lelki sebeink gyógyítója és bekötőzője is csak az Úr. Pál erről az őszinte és kizárólagos hűségéről ír, amely még a nehéz időkben is kitart: „*Végezetül eltételek neked az igazság koronája, amelyet megad neked az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak neked, hanem mindazoknak, akik vágyva várják az ő megjelenését.*” (2Tim 4,8) – hangzott az ígéret.

CSAK AZ ÚRBAN BÍZNAK

Az ószövetségi tanítás még inkább megszólított. Hananjá, Mísáél és Azarjá jól ismert tüzes kemencés történetén keresztül mutatott rá az Úr a bálványaim természetére. A Nabukadneccár király által állíttatott bálvány megtagadása félelmet keltett az emberekben és a bálványt nem tisztelők számára halállal fenyegetett. A bálvány kényszerít, elhagyása félelmet kelt, és megtagadása olyan következményekkel zsarol, amik ijesztőek számunkra. Akár bele is halhatunk, vagy még elkeseredettebb állapotunkban azt gondolhatjuk, hogy ami történni fog, annál még a halál is jobb. A három babilóniai férfi minden áron ragaszkodott az Úrhoz, még akkor is, amikor átéltek a Nabukadneccár parancsára történő teljes megköttözöttséget, és ebben a megköttözött állapotban egyre közelebb kerülnek az akkor már hétszeresen felfűtött kemencéhez. Ők semmi jelét nem mutatják annak, hogy másban bíznának, mint az Úrban. Csak az Úrban bíznak, és nem az Úrnak valamely remélt tettében – függetlenül attól, hogy mi lesz a dolgok kimenetele, következménye. Így élhették át azt, hogy bajuk

nem esett, de leégett a megkötozöttségük kötele. Teljesen szabadok lettek, és szabaddabbak voltak a tűzben, mint a hatalmán lévő király. Közben Jézus mindvégig velük volt. „Íme, én négy férfit látok szabadon járkálni a tűzben, és semmi sérülés nincs rajtuk, és a negyediknek az ábrázata olyan, mint egy isten fiáé.” (Dán 3,25).

Az áhítatok mellett mindennap bőséges programban volt részünk. A szervezést az idén is a Lux házaspár vállalta. A lelki alkalmak mellett reggeli imaközösség és kis csoportos beszélgetések gazdagították a napot. Az egész hetes szép időben sok kisebb egyéni és egy közös nagy sétára is sor kerülhetett. Ellátogattunk a szomszédban lévő

Balatonföldvár természetes kilátóhelyére. A hollandok egy alkalommal még bibliai vetélkedővel is kedveskedtek.

Balatonról Pestre érkezve palacsintaparty fogadta a Fasorban vendégeinket, itt lehetőség nyílt az itthonmaradtakkal való találkozásra is. Holland testvéreink ezt követően részt vettek velünk a vasárnapi istentiszteleten, melynek keretében lelkipásztoruk holland igehirdetését hallgathattuk magyar fordítás segítségével. Megható volt pénteken elbúcsúzni egymástól egy olyan hét után, melyet papendrechtiek és fasoriak a mi Urunk kegyeleméből tölthettünk együtt.

Patakfalvi Tamás

Holland és magyar testvérek együtt énekelnek a fasori istentiszteleten

FÉRFIAK A TEMPLOMBAN

Miért is járunk templomba vasárnaponként mi, férfiak? Hogyan tudjuk megoldani, hogy itt legyünk? Mit lehetne biztatásul mondani, hogyan lehetne segíteni azoknak, akik nehezebben jutnak el? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ, amikor megszólítottunk néhány férfit, családapát. Kérdés persze az is, hogy érdemes-e erről egyáltalán írni? Aki templomba jár, annak természetes, hogy itt van, aki nem jár, nem lesz boldogabb attól, ha lelkes beszámolókat olvas arról, hogy mások minden vasárnap itt vannak. Valójában nemcsak két oldala van ennek az éremnek, hanem akár több is. Hiszen van, aki azért nem jár, mert valamilyen külső akadály áll ennek útjában. Van, aki nem érez elég motivációt arra, hogy elinduljon, talán úgy érzi, nem kap elég lelki ajándékot az istentiszteleten. Van, akinek valami más köti le a lelki energiáit vasárnaponként, és van, akit a kérdés nem is igazán érdekel.

A megkérdezett férfi testvérek közül többen kiemelték, hogy az nem kérdés, hogy vasárnaponként eljövünk templomba. *„Olyan ez, mint a sport, amikor pl. kedden és csütörtökön 6-tól 8-ig edzés van, kész, punctum.”* A miéltre a válasz a vasárnap kitüntetettsége: *„Isten különleges, kitüntetett alkalmá, hogy szól hozzám, férgecske Jákobhoz.”* A sorrendben Istennek kell elől lenni, *„rend alatt pedig nem a vasalt éleket, hanem célt és keretet értek elsősorban. És ebben a keretben jellemzően jól érzem magam.”* Volt olyan, aki az istentiszteletet Isten *„szolgáltatásának”* nevezte. Mielőtt félreérténénk, ez alatt itt azt kell érteni, hogy *„egy istentisztelet többet nyújt, nyújthat Istenből, mint akár a napi igeolvasás”* – ezért sem állja meg a helyét, hogy otthon is, gyülekezet nélkül is gyakorolható a hit.

Mit teszünk akkor, ha akadályok állnak a részvétel útjában? *„A nagy fiunk egy évig járt olyan edzésre, ahol vasárnap is lett volna meccs, de*

ezeket lemondtuk.” Volt, aki kiemelte, hogy ha nincsenek a közelben, akkor is elmennek más-hova istentiszteletre vagy az interneten hallgatnak meg egy prédikációt. Más arról beszélt, hogy gyermekeinek a lelkesedése átragadt rá egy-egy gyengébb pillanatban: *„A vasárnapok időnként csodásan törik le a restségemet, Isten időről időre szépen tanít, hogy ejnye no, fiam, dolgoz van.”* Nehézségként említhető még az eljutáson kívül a jelenlét is: *„Az ember sokszor csak beesik a templomba, és nem készíti fel a szívét kellőképpen.”* Arról pedig, hogy ha bármi ellene szólna is, miért kell ott lennie, egy többgyerekes családapája így nyilatkozott: *„Családfőként példát is kell mutatnom, és mivel nekem örök hálatémám, hogy a gyermekeim ilyen közel Istenhez nőhetnek fel, nem is mutathatok nekik mást, mint azt, hogy elmegyek istentiszteletre. Legalább ebben legyenek példaszerű. Hiszen rajtam is áll, hogy üdvözl-e a házam népe.”* Ezeket a gondolatokat egy közelmúltban megjelent tanulmány is alátámasztja, miszerint a gyermekek templomba járási gyakorlata leginkább az apa mintáját követi!

Ezek után jöjjön az én történetem. 2009 karácsonya óta rendszeresen járunk a vasárnapi istentiszteletekre azóta négy főre bővülő családdal. Kezdetben, friss hívőként minden istentiszteleten jegyzeteltem, ha valamiért nem tudtam elmenni, alig vártam, hogy interneten meghallgassam az ige hirdetést. Amikor tehettem, más ige hirdetéseket is letöltöttem, hallgattam, lejegyzeteltem. A lelkesedés az évek alatt nem múlt el, de megkopott. Ez gondolkodtatott el engem, leírom, mire jutottam.

Marco de Leeuw van Weenen írja *Tanítványosság* című könyvében, illetve egy, a honlapunkon (www.fasor.hu) is megtalálható ige hirdetés-sorozatban alaposabban is kifejti, hogy Krisztus tanítványának lenni nem egy

tanfolyamhoz, képzéshez hasonlítható, melynek a végén, ha megfelelünk, megkapjuk az elismerést. Sosem tudunk ugyanis megfelelni a magunk erejéből, tudásából. Ez a fajta tanítványság sokkal inkább az újjászületéssel és az azutáni felnövekedéssel analóg: „*Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg Isten országát.*” (Jn 3,3). Ennek kezdeti fázisa, ahogy Pál is ír erről, „*könnyű eledel*”. Gyülekezeti, hitéleti szinten ez újabb és újabb felismeréseket, ráismeréseket jelent, ahogy Isten vezet bennünket önmagunk igazi megismerésének útján. A Fasorban mi különösen megtapasztalhattuk a gyülekezet szeretetét, azonnal bevontak bennünket mindenbe, több vendégségi meghívást kaptunk, olyan szeretetet, odafigyelést, mint addig soha sehol.

Ezután következik azonban egy akár „lelki kamaszkornak” is nevezhető időszak. Most nem azt emelném ki ebből, hogy Isten milyen próbák elé állítja a már hitében valamennyire megerősödött embert, hanem inkább az időszak átmeneti jellegét. Tanárként is megerősíthetem, hogy kamaszkorban egyszerre van jelen egy vonzódás, kötődés a gyerekkori világ felé, és egy továbblépési kényszer/vágy a felnőttkorba. Ez nagy feszültségekkel jár, viszontagságos időszak. A kamasz számára már elmúlt a gyerekkor varázslatos világa, sokszor inkább kipipál, semmint megél egy következő élményt azzal, hogy már ilyen is volt az életében. Gyülekezeti, lelki életet tekintve ez egy olyan időszak, amikor már nem üt olyan nagyot egy igehirdetés, hiszen hallottuk már a mondanivalót, emiatt gyakran el is kalandozunk, kritikusak leszünk. A gyülekezeti élet első varázsa is megfakulhat, kiderül, hogy a hívők még nem szentek, emberi gyarlóságok azt a kétséget támaszthatják, valóban „megéri-e” hívőnek lenni. A Bibliát jobban ismerve is akár egyre több ellentmondás, nehezebben értelmezhető rész tárul fel.

Az itt a nagy kérdés, hogy azt az utat választjuk-e, hogy visszafordulunk a gyerekkor-

ba és panaszkodunk azon, hogy nem elég jó a műsor, vagy a lelki felnőttkor felé fordulva szabadon és építően teszünk-e azért, hogy jobb legyen. Saját lelki utam nehézségeit látva én is ezekkel küzdök, és bízom benne, hogy egyre érettebb hívővé válok.

Van azonban egy utolsó, de talán legfontosabb gondolat. Gyakran hallani, hogy aki megtér, annak gyökeresen „megváltozik az élete”. A lelki növekedésünket nézve ezt a kifejezést félreérthetőnek gondolom. Persze szeretnénk jobb emberek, jobb hívők lenni, rossz szokásainkat elhagyni. De ha azért akarunk megtérni, hogy jobb emberek legyünk, változzon az életünk, akkor Krisztust csak eszköznek tekintjük ahhoz, hogy elérjük a célunkat, egy pótszernek, mely segít elérni, amit szeretnénk. Ezért jobb talán az újjászületésre gondolni: nem változom, hanem *meghalok és új ember leszek Krisztusban*.

Hogy kapcsolódik ez az egész a vasárnapi templomba járáshoz? Úgy, hogy nem a mi céljainkhoz, elvárásainkhoz kell igazítani, ami történik velünk. Ha éppen lankad a lelkesedésünk, ne csalódjunk Krisztusban, nem arról van szó, hogy Ő most nem segít, pedig már milyen jó hívő kezdtem lenni. Isten nem egy tanfolyamra járat bennünket, ahol szinteket kell lépni, és teljesíteni kell. Lehet, hogy az út a mi szempontunkból nézve néha visszafelé halad, de higgyünk benne, hogy a Pásztor vezet bennünket! Ha nem olyan az igehirdetés, amilyennek elképzeltük, nem arról van szó, hogy ma épp nem olyan jó a műsor. Vannak hozzánk jobban és kevésbé szóló igehirdetések. De engedjük Istent szólani hozzánk, higgyünk benne, hogy lehet, hogy nem a mi elképzeléseink szerint, de utat keres felénk. És imádkozzunk lelkipásztorainkért, hogy Istentől kapott bölcsességgel mondják el azt, amit az Úr a szívükre helyezett, szóljanak „zsidónak, görögnek” a maguk világa, nyelve, logikája szerint.

Tézli Péter

A ZILAHIAK SZERETETE

„Ami nagyon megmaradt az emlékezetünkben, az az, hogy nyíltan és hitelesen felvállaljátok keresztyénségeteket és bizonyosságot tettetek Krisztusról. Úgy vettük észre, hogy élő gyülekezet vagytok, próbáltok közeledni hozzánk és köszönjük, hogy ezt megmutattátok nekünk is” – írták zilahi testvéreink azt követően, hogy április közepén ellátogattunk hozzájuk.

Gyerekek, kamaszok és felnőttek várták a fasoriak buszát. Már sötét volt, amikor megérkeztünk, ám a lámpák fényében is ragyogott vendéglátóink arca. Lehetetlen visszaadni azt a szeretetet, amivel fogadtak bennünket, ismeretlenül is, hisz sokukkal most először találkoztunk.

EGY A LÉLEK

John Stott. Jegyezzük meg a nevét, olvassunk utána az interneten, tanulmányozzuk könyveit! Én is így tettem, s közben ámultam, milyen csodálatosan vezeti az Úr az övéit. Tanítja őket ugyanarra, egymástól sok száz vagy sok ezer kilométer távolságban. John Stott, betűzte vendéglátóm, s én szorgalmasan leírtam

jegyzetfüzetembe. Akkor hallottam először a nevét. Látogatásunk második napján, szombaton, mielőtt városnéző sétára indultunk volna, Bántó Róbert és felesége, Edith hitéletükről beszéltek, megmutatták azokat a hitmélyítő könyveket és filmeket, amelyek nagy hatással voltak rájuk. Előzőleg én is meséltem a fasori gyülekezet imaalkalmairól, a szolgálatokról, s arról, hogy éppen melyik igehirdető könyvét olvasom. Utólag, idehaza ütöttem be a Google keresőjébe John Stott nevét, s ekkor lett nyilvánvaló számomra, ő az az anglikán lelkipásztor, aki a cambridge-i Trinity College-ban szerezte doktorátusát, vagy negyven könyvet írt, egyebek között a *Hinni Jézusban* címűt. S itt jön a csoda! Az

ő kezdeményezésére indult el Angliában a Kereszt-kérdések-sorozat, amelyet mi, fasio-riak is átvettünk s megvalósítottunk. A zilahiak pedig a tavalyi magyarországi, sátoralja-újhelyi közös csendeshéten hallottak róla, de azóta ők is beépítették szolgálatukba. Így érnek össze a szálak, így valósítja meg az Úr az Ő jó terveit. És nem ez volt az egyetlen, amire rácsodálkoztunk zilahi ottlétünkör!

EGYMÁS HITE ÁLTAL

Huszonnyolcan, kicsik, nagyobbak és még nagyobbak szálltunk buszra április 16-án, s már maga az utazás is ajándék volt, kiszakadás a hétköznapiakból. Átéltük, milyen jó testvérekkel közösségben lenni! Induláskor együtt imádkoztunk azért, hogy az Úr áldja meg oda- és visszautunkat, különösen pedig ottlétünket. Az út remek alkalom volt arra, hogy jobban megismerjük egymást, a gyerekek pedig összebarátkozzanak. A jármű elején lévő mikrofon segítségével többen megosztották Erdélyhez és Partiumhoz kötődő élményeiket, mert ott töltötték gyermek éveiket vagy ott nőttek fel, s ezek az információk valóban hozzátettek ehhez az úthoz. Külön köszönet Tunyogi Károlynak és Szabó Zsoltnak, akik professzionális idegenvezetőként beszéltek a rendszerváltás előtti Romániáról, a Ceaușescu-éra éveiről, a rendszerváltást követő világról, Zilah erősza-kos iparosításáról, s arról, hogy míg 1910-ben a lakosság 74%-a magyar volt, mára megfordult ez az arány. A 2011-es népszámláláskor már csupán 15,4% vallotta magyarnak magát. A péntek esti megérkezést követően valamennyiünket egy-egy zilahi család fogadott be. Bőséges vacsorával fogadtak, átélhetettük a keresztény vendégszeretetet. Másnap reggel a zilahi református nagytemplomban találkoztunk. Érdemes kicsit elidőzni a templomnál, lenyűgöző az architektúrája, s maga a hely is, ahol áll. A románok pár száz mé-

terrel tőle felhúztak egy modern üvegbeton kolosszust, az adóhivatal épületét, amely a belvárosból nézve éppen eltakarja a gyönyörű nagytemplomot. Állítólag épp ez volt a cél, hogy lehetőleg ne látszódjon belőle semmi! Nem baj, mert Isten munkáját nem tudja semmi eltakarni!

TE EMELSZ A VIHAR FÖLÉ

Szombat reggel azzal a dicsérettel ébredtem a szívemben: „*Adjatok hálát az Istennek, Imádkozzatok szent nevének*”. Míg felültem az ágyban, elénekeltem magamban. A nagytemplomban csak ámultam, hogy ezzel a dicsérettel kezdtük az istentiszteletet, majd a „*Te emelsz fel a vihar fölé, Szívem nem fél, benned remél*” kezdetű énekeltük. Bogdán Zsolt esperes a tanítványságról tartott igehirdetést. Mit jelent tanítványnak lenni? Mindannyiunk szívére helyezte Péter apostol példáján keresztül azt, hogy milyen nagy utat kell bejárnunk, amíg valóban az Úr tanítványaivá válunk. Aki befogadja Jézust, Vele él, az nemcsak hall a csodáiról, hanem át is éli. Részesé lesz. Amíg Rá figyelünk, a tengeren is tudunk járni, amikor azonban elfordítjuk tekintetünket Róla, süllyedni kezdünk. A zilahi lelkipásztor arra irányította figyelmünket, ne tévesszük Jézust soha szem elől, s ne meneküljünk el a feladatok elől. Ne mondjuk azt: „*Uram, add másnak, nekem van elég feladatom*”, vagy „*Nézd, annak a másiknak menyi ideje van!*” Már csak azért is jó vállalni a szolgálatot, mert az Úr mindig tudja, mire van szükségünk. Az esti áhítaton Jézus szeretetéről hallottunk. „*Erre megkérdezte tőlük: »Hát ti kinek mondotok engem?» Simon Péter megszólalt, és így felelt: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.«*” (Mt 16,15–16). Krisztus vezet bennünket kegyelmesen, csak engedjünk akaratának! Egybeért a délelőtti és az esti igehirdetés, jó tanítványnak lenni, s fontos, hogy használ

bennünket Isten, személyre szabott megbízatást ad. Isten Szentlelkével minden más lehet a tanítvány életében. S ha elbuknánk, lehet Istenhez kiáltani. A Lélek eszünkbe juttatja az Igéket: „Felele neki Simon Péter: »Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.«” (Ján 6,67–69). Az időjárás is kedvezett, délután végigjártuk a nevezetességeket, ellátogattunk egyebek között Ady Endre emlékházába. Délután a templomban áhítaton vettünk részt, Ádám Endre testvérünk elhozta otthonról a hegedűjét, azzal kísérte énekünket, a zilahiak pedig nyitott szívvel figyelték a fasori szolgálati ágak bemutatkozását.

A másnap délelőtti istentiszteleten Somogyi Péter elnök-lelkész szerzeményével, a tavalyi sátoraljaújhelyi gyülekezeti hét dicséretével köszöntöttük zilahi testvéreinket: „Nem vagytok többé idegenek.” És tényleg

nem voltunk, nem vagyunk idegenek sem az Úrnak, sem egymásnak. Mosolyogva, s kicsit szégyenkezve konstatáltuk, hogy a zilahiak jobban tudják a szövegét és a dallamát, mint mi. Pataki András a tartozás elengedéséről hirdette az Igét az 5Mózes 15 alapján: „Figyelj, én népem, az én ígéimre!” Nagy ajándék volt hallani arról, hogy Isten népe megszabadított, meggazdagított és megáldott nép. El tudjuk engedni azokat az adósságokat,

Búcsúkép a hatalmas és gyönyörű zilahi templomban

amelyekkel mások tartoznak nekünk, hisz mennyivel többet kaptunk az Úrtól azzal, hogy elengedte életünk adósságát. Az Atya megajándékozta népét Jézus Krisztusban, s általa akarja gazdagítani a testvérek közösségét. Ezen a ponton már nem is csodálkoztam azon, hogy miért éppen ez az Ige szólt. Előző nap egyik zilahi testvérem arról számolt be, hogy többekben is csalódnia kellett, mert nem tartották meg ígéretüket. Az igehirdetésben mintha csak választ kapott volna, azt hallhattuk, engedd el a másinak a tartozását, ne neheztelj rá, bármit tett. Közvetítsd mások felé Krisztus szabadtízását! Zilahi testvéreinknek ajándékokat is vittünk, egyebek között a Fasori Református Kollégium első kiadványát, a *Jellemábécét*, amelyből úgy hagytunk ott példányokat, hogy a hívek által fizetett vételár legyen a zilahi gyülekezeté. Hazafelé a buszon, a „morzsaszedegetés” keretében nem győztük sorolni azokat az ajándékokat, amelyeket

ezen az áprilisi hétvégén kaptunk. A zilahiak Facebook-oldalán olvasható dr. Ravasz László református püspök egyik írásából egy részlet: „Isten világában csak egy csalódás érhet bennünket, mérhetetlenül többet nyerünk, mint amennyit ígért vagy vártunk.” Teljesen igaz. Mi is mérhetetlenül többet kaptunk, mint amennyit kértünk vagy vártunk. Egymás hite által épülünk. Most rajtunk a sor. Vegyünk példát róluk! Zilahi testvéreink hallottak a mi vasárnapi imaközösségünkről, de ők nemcsak havonta egyszer imádkoznak ilyen céllal, hanem minden vasárnap negyed tízkor. Az Úr áldását kérik gyülekezeti alkalmakra, s az igehirdetésre.

Soli Deo Gloria! A zilah-fenyvesiek Facebook-oldalukon azt írják: „Jó volt együtt lenni, találkozni, ismerkedni. De még jobb volt együtt imádkozni, énekelni, Istenünket dicsérni és magasztalni! Övé legyen a dicsőség mindezekért!”

Cseke Hajnalka

TANÉV VÉGI GONDOLATOK

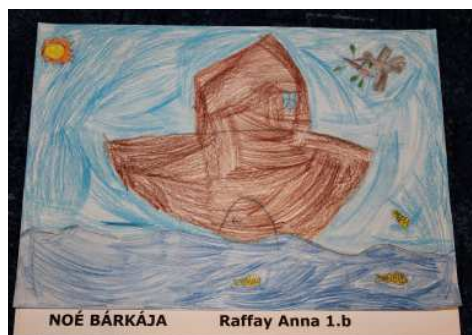
Hit- és erkölcsstanoktatás gyülekezetünkben

A gyülekezetünk hatókörében lévő hét állami iskolában harmincöt hittanecsoporthat működik. Isten nagy kegyelme folytán ebben a tanévben százharminc kisdíák hallhatta az örömmüzenetet órarendbe illesztett keretek között – heti egy alkalommal. Öt hittanoktató szolgálatba állásával feldolgoztuk a tananyagot; ennek során nagyon fontos szempontnak tartottuk azt, hogy segítsük a gyermekek lelki és érzelmi fejlődését, erkölcsi érzékük alakulását. Örülünk annak, hogy a Vörösmarty Utcai Általános Iskola két végzős tanulója (Babó Anna és Vass Edina) konfirmált is. Hálat adhatunk a mi Istenünknek a most befejeződő tanév minden áldásáért, a leküzdött nehézségekért, és azért a sok szeretetért, amellyel mindvégig körülvett bennünket. Az alábbi néhány szemelvény segítségével betekintést nyerhetünk a hit- és erkölcsstanórák örömeibe és áldásaiba a hittanoktatók szemüvegén keresztül.

MEGBOCSÁTÁS

Az egyik iskolában a második osztályból ketten járnak református hittanra. Egy fiú és egy lány. A lehető legrosszabb hatással vannak egymásra. A kisfiú mindent megtesz annak érdekében, hogy a kislány, ha szeretne, akkor se tudjon odafigyelni az Isten Igéjére.

Egy dolog azért mégis van, amit szívesesen megtesznek. Nagyon szeretik eljátszani a bibliai történeteket. Az Úr Jézusról tanultunk egy olyan történetet, amelyben egy nem látó ember szemét és lelkét meggyógyította. Vittem egy fekete keretes napszemüveget, és odaadtam a kislánynak, mondván, legyen ő az, aki átéli ennek a nem látó embernek a helyzetét. Másodpercek alatt történt mindez, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a kisfiú el akarja venni a kislánytól a napszemüveget. Egyik sem engedett! Meg is lett az eredménye: eltört a szemüveg.

Abban a pillanatban síri csend lett, megfagyott a levegő. Hallgattak ők is, én is. Hosszú percek teltek el kínos, szomorú csöndben. Hallgatás közben eszembe juttatta az én Uram: „*van egy csoki a táskádban*”. (Nem szokott csoki lenni nálam, csak éppen valakitől kaptam aznap.) Belenyúltam a táskámba, kivettem a csokit, kibontottam, és letettem az asztalra. Rájuk néztem, és ezt mondtam: „*Vegyetek*.” Nem mertek felnézni, még mindig néma csönd volt. Rövid idő múlva a kislány megszólalt: „*De ezt nem érdemljük meg!*”

Akkor elmondhattam nekik, hogy a mindenség Ura nem bűneink szerint fizet. Egyáltalán nem úgy bánik velünk, ahogyan mi, emberek megérdemljük azt. Szomorú, amikor rosszat teszünk, de ha megbánjuk, megbocsátja vétkeinket.

„*Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad.*” (Mikeás 7,18).

Tarcsa Edit

GYERMEKKÉ GYERMEKEK KÖZT

Végzős teológushallgatóként az idei iskola-évnek és abban a hittanoktatásnak azzal a gondolattal futottam neki, hogy nekem ez menni fog. Felvidékről érkezve az egyik legmeglepőbb dolog számomra az volt, hogy az általános iskolás diákok a tanáraikat „nénizik” és „bácsizzák”. Én „Gábor bácsi” lettem. Október óta nagyon sok tapasztalatot gyűjthettem, és keresem, hogy hogyan tudnám Isten országát jobban és jobban hirdetni

a gyermekek között. Isten pontosan azok közé engedett engem tanárnak, akikről azt mondta, hogy a legtöbbet tanulhatunk a gyermekektől: „*Ha olyanok nem lesztek, mint...*” Visszanézve az elmúlt évre azt látom, hogy Isten először bácsiból középkorúvá, középkorúból fiatal felnőtté, majd fiatal felnőttből serdülővé formált. Be kell vallanom, hogy a serdülő időszak viszonylag hosszú volt, mert mérges voltam mindenkire, a hittanosaimra, magamra, Istenre, hogy miért nem mennek a dolgok úgy, ahogy kellene, hogy menjenek. De végül elmondhatom, hogy Isten szépen lassan serdülőből gyermekké formált és formál. Végigvezetett sok kudarcon, nehéz pillanatokon, de megadta a megadásból fakadó örömöket is. Bemutatta érzékletesen, életesen, hogy nélküle nem megyek semmire. Ha nem teljesen Tőle függök, akkor lehetek én bölcs bácsi, életerős középkorú vagy ügyes, jól felkészült fiatal felnőtt, de még akár mindenben jogosan lázadó serdülő is, nem érek célra, még ha a cél jó is. Az Ő kegyelméből megmutatta, hogy teljesen rászoruló vagyok, az Ő gyermeke. Azóta a hittanórákra úgy megyek, mint egy gyermek, akit a mennyei édesapja visz az iskolába. Sőt olyan mennyei édesatyám van, aki nem áll meg az iskolakapuban, hanem belül velem az órákra, melyeket a segítségével tarthatok meg. Soli Deo Gloria!

Édes Gábor

AHOGY A GYERMEKEK LÁTTÁK

A templomunkkal átellenben magasodó gyönyörű villa falán tábla hirdeti: ÖKO-ISKOLA. Az idei tanév meghirdetett programja, vezérgondolata – *Fák, virágok, fény* – is jól kifejezi mindezt. A hittankönyvek első lapozgatása során a gyermekekkel sok lehetőséget felfedeztünk e felvetett gondolat illeszthetőségére tananyagunkhoz. Isten egy

ilyen iskolai kezdeményezés nyomán most is nyitott egy ajtót az Ige jobb megértésére, továbbadására. Sokan rácsodálkoztak Isten teremtett világára – a teremtés nagy művére – s a csodaszép Édenre. Megértették az „*örizd és gondozd*” parancsát, és készek is tenni érte környezetükben.

Noé történetének sok gazdag üzenetéből kiemeltük, hogy – amint az egész Ószövetség Krisztusra mutat – a ma élő embereknek még tart a kegyelmi idő: a „bárka” ajtaja az Úr Jézus visszajöveteléig nyitva áll előttünk. Nagy hatással volt a gyermekekre a gyűlött Zákeus, aki csak látni szerette volna az Úr Jézust, de Ő – látva a vámszedő megváltozott életét – üdvösséget hirdetett Zákeus házában. A történet kapcsán azt is megértették a gyermekek, hogy ha elrontanak valamit, lehet újat kezdeni bocsánatkéréssel. A bocsánatkérés felszabadít, örömet ad.

Isten háza, a templom sok gyermek szívét megérintette és megihlette. Református kegyességünk tanulmányozása során beleláthattak gyülekezetünk életébe, az istentiszteletek rendjébe, a különböző szolgálatokba. A hittancsoportok a százéves templom falain belül ismerkedhettek az Úr asztalával, a kereszteléssel, az úrvacsorával, a szószékkel, az igehirdetés, az imádkozás, az áldásmondás lényegével. Láthatták és hallhatták felújított orgonánkat, és kézbe vehették énekeskönyveinket is. A Biblia világa mindinkább megismerhetővé válik, kitarul a gyermekek előtt. Tanulmányozása elvezet annak belátására, illetve fölismerésére, hogy az Ószövetség előkészíti Jézus Krisztus eljövetelét; az evangéliumok beszámolnak megjelenéséről, küldetéséről, az Apostolok cselekedetei az örömhír terjesztéséről szólnak, a levelek tanítanak a keresztyén életre; a Jelenések Könyve pedig a beteljesülésről ad látomást.

Dévai-Józsa Gábor

HITBEN MEGERŐSÖDVE

Konfirmáció, 2016

Pünkösöd vasárnapja előtt egy héttel 20 gyermek és 8 felnőtt konfirmandus társammal együtt erősítettük meg hitünket az Úr Jézus és a fasori gyülekezet előtt a Heidelbergi Káté első két kérdésének megválaszolásával, közös imával, lelkészeink útra bocsájtó Igéjének befogadásával, és az általunk választott igeszakasz megvallásával. Fiatalok és felnőttek közösen álltunk az Úr és a gyülekezet színe előtt, hogy a keresztség sákramentuma után a konfirmációval is tovább mélyítsük elkötelezettségünket a Mindenható Isten szolgálatában, és hogy felkészülhessünk első Úrvacsoránkra.

Felemelő, magasztos érzés ebben az áldásban részesülni, de most inkább az ide vezető útról szeretnék írni. Hogyan érkezünk meg életünk eme meghatározó állomására? Konfirmandus társaim bizonyágtételeit és a saját tapasztalatomat szeretném megosztani testvéreimmel, hogy a talán ismerős történetek másokat is megerősíthessenek hitükben, és segítségül szolgálhassanak a még bizonytalan útkeresőknek.

Bár egy az Isten, akiben hiszünk, sokféle,

néha nagyon különböző módon találkozunk a hittel, Istennel. Különböző helyeken és időben térünk meg, jutunk arra az elhatározásra, hogy átadjuk magunkat a teremtő gondoskodásnak. Istennek személyre szabott terve van velünk. Már a fiatalok, gyermekek körében is nagyon változó, hogyan találkoznak Istennel.

„Szerencsés helyzetben érzem magam, mert már kiskorom óta Isten közelségében lehetek. Hálság vagyok Istennek a szüleimért, akik támogatnak és mellettem vannak. Hálság

vagyok azért is, hogy a fasori gyülekezethez tartozhatok, ahol sok barátot szereztem, és megismertem az Úr Jézust” – írja Márton Márk (M. M.) testvérünk.

Heuschmidt Liliana (H. L.) szavai szerint: „Otthon nem kaptam vallásos nevelést, nem is a Juliannában kezdtem az első osztályt. Elég nehéz, küszködősek voltak a korábbi éveim az előző iskolámban. Egy jó ismerősünk, aki a Juliannában tanított, ajánlotta, hogy jöjjenek át ebbe az iskolába. Mivel még nem hallottam Istentől, eléggé furcsállottam a hittanórát, az áhitatot meg az imádságot. Nem tudtam még úgy igazán befogadni az Igét, és nem tudtam, hogy ki is Isten valójában. Aztán egyre nagyobb lettem, és elkezdtem érteni az Igét, és már nemcsak üres szó volt az imádság. El tudtam kezdeni őszintén imádkozni, segítséget tudtam kérni Istentől. És éreztem azt, hogy Isten itt van velem, éreztem a szeretetét. Ma már tudom, Ő akkor is jelen volt az életemben, mikor megismertem Bea nénit. Isten őt jelölhette ki arra a feladatra, hogy közelebb kerülhessek Hozzá.”

A felnőttén hitre jutók életében gyakori, hogy valamilyen tragédia, mélypont teremti meg azt az élethelyzetet, ahol lelkünk, szívünk végre meghallja Jézus Krisztus hívását. „Mindig is templomba járó ember voltam, de amolyan »alvó keresztyén«, aki meghallgatja az Igét, fontosnak és követhetőnek tartja azt, de mégsem jut el a szíve mélyére. Az életemben azonban bekövetkezett egy megrendítő esemény. Édesapámat 2015 februárjában magához szólította az Úr, és ez teljesen üressé tett, nem találtam kiutat abból a mély gyászból, amelybe kerültem. Elemi erővel éreztem meg azt az ürességet, amely az Istentől elszakadt embert jellemzi” – mondja erről Szombati Péter (Sz. P.) testvérünk.

Ugyanakkor az is előfordul, hogy valamilyen holtpontra váltja ki azt a tehetetlen, lehetetlen állapotot, melyre csak a keresztyén hit

adhat megoldást. Az elmúlt tíz évben komoly problémáim adódtak az életemben. Évek óta kutattam, próbáltam megfejtetni, mi történik velem, miért teszek tönkre mindent magam körül éppen akkor, amikor úgy látszik, ennél szebb, jobb, kerekesebb nem is lehetne az életem, miért a hozzám legközelebb álló embereknek okozok szenvedést. Mindig voltak részmegoldások, megvilágosodások, de a teljes kép valahogy nem tudott kitisztulni. Miután tavaly áprilisban végleg kilátástalanra vált minden, teljes fásultság vett rajtam erőt. Nem volt tovább, nem tudtam, mit kezdjek magammal, és ami ennél is rosszabb: nem volt megbocsájtás. Anyagilag, lelkileg voltam már ennél sokkal rosszabb helyzetben, most viszont csak lebegtem a semmi közepén. Mint az űrhajós a súlytalanságban: nem voltak irányok, nem volt támpont, kapaszkodó, hogy elindulhassak valamerre.

Aztán nyáron történt valami. A kezembe akadt egy könyv, mely a hegyi beszédről szólt, azt értelmezte, magyarázta. És ezt a könyvet olvasva minden megváltozott. Azóta tudom, ez volt az a pont az életemben, amikor Jézus Krisztus kopogtatott az ajtómon. És én beengedtem. Teljesen érthetetlen, értelmezhetetlen volt számomra, hogy mi is történt, mégis életem legtisztább, legfelemelőbb órái voltak. Vakon láttam, süketen hallottam.

A Teremtő Isten hiánya volt az, ami miatt nem volt nyugalomom. Mert bármi jót is tettem az életemben, bármi eredményt is értem el, igazából mindig is úgy tartottam, hogy én erre magamtól nem lehetek képes. Sosem volt meg annak a biztonsága, hogy bármit is hoz az élet, azt meg fogom tudni oldani, helyesen fogok dönteni. Örök bizonytalanságban éltem, mely állandó feszültséggel járt. Nem mertem bízni magamban, és már látom, nem is lett volna ez helyes.

CSALÁDI NAP A JULIANNA ISKOLÁBAN

Április 30-án juliannás gyermekek, szülők és tanárok egy vidám napot töltöttek együtt az iskolában – ezúttal nem az osztálytermekben, hanem az iskolaudvaron. A vetélkedőkön, sportversenyeken kicsik a nagyokkal együtt mozogtak, játszhattak, miközben a bográcsokban, hűssütő rácsokon készült az ebéd. Volt alkalom találkozásra, beszélgetésre, ismerkedésre is. Jövőre is várjuk az iskola nagy tavaszi családi összejövetelét!

Szabó Zsolt

Folytatás a 25. oldalról

Mert mihelyest rátaláltam Istenre, felismertem az Ő keze munkáját az életemen. Minden a helyére került, megértettem, miért érhettem el annyi mindent, miért tudtam olyan döntéseket hozni, amiket eleinte senki sem értett, de végül bebizonyosodott, hogy helyesek voltak. Felismertem, mi hiányzik az életemből: Isten szeretete, gondoskodása, megbocsátása, megtartó ereje és útmutatása. Megnyugvás számomra, hogy nem tölem függ minden. Hogy ha alázattal teszem a dolgomat, élem az életemet, akkor van, aki mögém áll és segít. Nem is maradtam tétlen. Elkezdtem rendet tenni magam körül. Rendet a cégemben és rendet az életemben. Hatalmas segítséget kaptam ehhez Istentől. Mára elértem azt, hogy az összes korábbi nyitott problémámat megoldottam, rend van körülöttem, van életem és jövőm.

De hogyan tölti be Isten, Jézus Krisztus és a Szentlélek konfirmandus testvéreim életét? *„A Juliannában nyolc évig kaptam ajándékot a reggeli áhítatokkal, melyek szintén megerősítettek engem az Úr Jézusban. Hálas vagyok az ott töltött évekért, a tanárok kitartó munkájáért, hogy türelmesek voltak, az osztálytársakért, akikkel sok közös, boldog emléküink van, és a hetedikben szerzett új barátokért is. A konfirmáció számomra egy olyan megálló, ahol hitemet megerősítem, és ígéretet teszek, hogy továbbra is az Urat szolgálom.”* – M. M.

„Visszatekintve minderre az elmúlt időszakban – számomra tiszta és egyértelmű üzenet, hogy munkálkodik Krisztus az életünkben, akár akkor is, ha mi még nem vagyunk annak tudatában, és akkor is, amikor már bűneinket

meglátva és megbánva tudatos és alázatos módon igyekszünk az Ő akaratát követni. Isten szava buzdított arra, hogy most itt álljak, megerősítem kapcsolatomban Ővele, és teljes értékű tagjává váljak a gyülekezetnek.” – H. L.

„Isten szüntelenül formáló és építő munkája nyomán édesanyámmal együtt jelentkeztem a sátoraljaújhegyi csendeshétre. A megtérés itt vált valósággá az életemben. Igaz hitet kaptam, amelyben együtt van jelen Isten Igéjének ismerete, a Benne való teljes szívbeli bizalom és a Neki való engedelmesség. Örömmel tölti be a szívemet, hogy megerősíthettem hitemet, vallást tehettem arról az örök szövetségről, amelyben Isten magához vont, amely teljességgel elkötelez Jézus Krisztus alázatos követése mellett, amely által a református egyházunkhoz hűséges, annak szolgáló és áldozatra kész tagja lehetek, és amelyben Krisztus érdeméért Isten gyermekévé fogadott az Ő kegyelméből és mérhetetlen szeretetéből, irgalmából, hogy többé senki el ne választhasson Tőle.” – Sz. P.

Testvéreim nevében is szeretnék köszönetet mondani lelkészeink és segítők áldozatos, kitartó munkájáért, a gyülekezet támogatásáért. Szeretnék hálát adni a Mindenható Isten gondviseléséért, aki egyszülött fiát, Jézus Krisztust adta értünk, hogy a Szentlélek által a helyes útra térített, és megtartott bennünket.

„Magadra hagytalak néhány pillanatra, de nagy irgalommal ismét összegyűjtelek... Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.” (Ézs 54,7;10)

Kovács György

GYERMEKEK HÓNAPJA

Április idén a gyermekek hónapja jegyében telt, melynek keretében kicsik és nagyok és a köztük szolgáló testvérek mutatkoztak be a vasárnapi istentiszteletek során énekszóval és bizonyosságtételekkel.

Gyülekezetünkben vasárnaponként 5 csoportban folyik a korosztályoknak megfelelő gyermek-istentisztelet, emellett 3 éves korig megőrzőt biztosítunk. A 7–8. osztályosok hétközi alkalmak során készülnek a konfirmációi fogadalomtételre. A gyermekek közösségi élete és hitmélvítő alkalmai a nyári csendeshetekkel egészülnek ki.

Díószegi Rita

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával

foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapja kérdés-feleletei az Apostoli Hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a Genfi Kátében fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 17. Úrnapja kérdéskörén belül bizonyosságra juthattunk, hogy Isten a feltámadásban igent mondott az emberi testre – és ennek a megdicsőült formája Krisztus teste. Tudhatjuk, hogy Krisztus nem maradt a halálban, és hogy minket, az Ő testének tagjait sem hagy abban. Éppen a feltámadás az, ami a mi hitünk és reménységünk

tárgya. Ámde a feltámadott Krisztus valósága még el van rejtve a világ felől. A kételkedő Tamás példája mutatja minékünk: azok a boldogok, akik noha nem látják Krisztust a szemükkel, de hisznek Őbenne mint élő Úrban. Ez a húsvéti hit teszi „reménységé s örömké” a halál közelében támadó kétségeinket és félelmeinket.

Most tekintsük át a 18. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Hogy érted azt, hogy „felméne mennyekbe”?

Hogy Krisztus a földről tanítványainak szemláltára emelkedett fel az égbe, és a mi javunkra van ott, míg majd ismét eljön, hogy ítéletet tartson elevenek és holtak felett.

Nincsen-e velünk Krisztus mind e világ végezetéig, amint azt nekünk megígérte?

Krisztus valóságos ember és valóságos Isten. Emberi természete szerint nincs többé e földön, de istenségére, fenségére, kegyelmére és Lelkére nézve sohasem távozik el tőlünk.

Nem válik-e el ily módon egymástól a Krisztusban való két természet, ha az emberi természet nincs mindenütt ott, ahol az isteni természet ott van?

Semmiképpen nem, mert az isteni természet megfoghatatlan és mindenütt jelenvaló lévén, ebből szükségképpen következik, hogy magára öltött emberi természetén kívül is létezik, de ugyanakkor abban magában is benne van, és vele személy szerint egyesülve marad.

Mit használ nekünk Krisztus mennybemenetele?

Először, hogy Ő a mennyben az Atya színe előtt nekünk Közbenjárónk. Másodszor, hogy a mi testiünk a mennyben biztos zálog nekünk afelől, hogy Ő mint a mi Fejünk, minket, tagjait szintén fel fog venni oda. Harmadszor, hogy Ő viszontzálogul Lelkét küldi alá nekünk, akinek ereje által nem a földiekkel törődünk, hanem az odafelvalókkal, ahol Krisztus van, ülve Istennek jobbján.

Krisztus mennybemenetele a mi hitünk sarkalatos kérdése.

Áldozócsüttörtökön az Ő megjelenéseinek sora lezárult: felhő takarta el a tanítványai szeme elől – majd az Atya jobbjára ült. Azóta isteni természetére nézve van jelen mi velünk szüntelen: Igéjével, Szentlelkével, kegyelmével. Imádságainkat, kéréseinket is az Ő nevében bocsátjuk az Atya színe elé. Bódás János ekképpen szólítja meg őt *A mennybe ment Jézushoz* című versében (részlet):

*Uram, ha most onnan lenézel,
lásd: a lét most sincs tele mézzel,
hogy rengeteg bűn, kapzsiság van
e szüléstől nyögő világban.
Még nem mérték az igaz ember,
az az „igaz”, kinél a fegyver,
az akar „jót”, aki hatalmas,
a szegény, gyenge neve: hallgass!
... BÉKE?!... Őt kontinens rivallja
s a kapzsi ember meg se hallja,
sőt, a nevedben ölni készül,
s Te is, nem úr vagy már, de vádlott:
– így váltottad meg a világot?*

*Engem nem tántorít el Tőled,
ha nem mindig látom erődöt,
de száz ok, érv, kínos eset
szól napról napra ellened,
s a gyenge hit megtántorul,
ha nem látja: Te vagy az Úr!*

*A szenvedők nevében kérlek,
add, hogy legyen élet az élet,
ne köss békét herék hadával:
a munkát övezd glóriával.
Nem kívánjuk, hogy Tündérország
legyen a Föld... Hadd hulljon orcánk
harmata – de legyen az ember ember,
nemes, szép küzdelemben.*

Folytatás a 31. oldalon

KEDVES GYEREKEK!

Lassan itt a nyár, a szünet. A pihenés, az utazások, táborozások ideje. És még valami. Idén nyáron ismét lesz olyan nemzetközi sportesemény, ami nincs minden évben. Tudjátok, mi ez? A következő feladatokkal egy kicsit ennek bibliai, történelmi vonatkozásaiba is bepillantást nyerhettek. Reméljük, jó szórakozás is lesz számotokra! Ha nehéznek találjátok, kérjétek nyugodtan szüleitek segítségét!

*Tartalmas nyarat, jó pihenést kívánunk:
Zsó néni, Bérces Kori néni
és Szemenyei Eszter*

A város neve: _____

1. Írd le arab számokkal az alábbi dátumokat!

- 1) MCMLX _____
- 2) MDCCXCVI _____
- 3) MCMVI _____
- 4) MMIV _____

Melyik neves sporteseményhez köthetők ezek a dátumok? _____

2. Mely városokban található az alábbi épületek?

A város neve: _____

Melyik híres bibliai személyhez kötődnek a fenti városok? _____

3. Írd a képekhez az alábbi bibliai szereplők közül annak a nevét, aki a képen látható "sportot" űzi: Jákób (1Móz 32), Sámson (Bír 16), Saul, Dávid (mindkettő az 1Sám 19-ben), Zákeus (Lk 19) és Pál (ApCsel 27)!

Folytatás a 29. oldalról

Elgondolkodtató, hogy nagyon sok keresztény Krisztust csak a feltámadásig tudja követni, és így a mennybe ment Úrral nincs kapcsolatuk. Emlékezzünk az Úr Jézusnak a szőlőtőke és a szőlővesszők közösségéről, elválaszthatatlan egységről szóló hasonlatára, amely nem más, mint a mennybe ment Krisztus és a földön maradt tanítványok csodálatos közösségének a lehetősége. Amit ugyanis Krisztus életében, halálában és feltámadásában eddig megszerzett, azt csakis mennyben léte útján tudja velünk közölni – és tud bennünket személyének és művének egész gazdagságába beiktatni. Életének vérkeringésébe ily módon egészen bekapcsolódhatunk – a töke élete átáradhat a miénkbe, mennybemenetele megnyitja a Vele való életközösség titkát, amelyet az Írás így fogalmaz meg: Krisztusban. Vagyis: Ő mibennünk és mi Őbenne. Jelenléte minden akadálytól függetlenül érvényesülhet a Lélek által. Már egy új arc ragyog felénk – az az arc, amely a megdicsőülés hegyén megjelent. A Lélek Jézust megdicsőíti, egész életművét ragyogó fényköntösbe öltözteti, és minden szavát, egész életművét körülveszi

az isteni dicsőség fénysugaraival. A mennybe ment Úr a mi javunkra van ott, s a Vele való személyes kapcsolatot a Szentlélek erejéből hit által érezhetjük. Felismerhetjük: azért kell sokat olvasnunk a Bibliát, azért kell járni a templomba és imádkozni, hogy egész közel kerüljünk Őhöz, s szüntelenül érezzük az Ő személyes szeretetét. Az Úr Jézus mennyben léte megnyitja nekünk, mai tanítványainak a szolgálat lehetőségeit is. Mindemellett életünk és halálunk minden összefüggésében biztatást ad, és úgy mehetünk Ő elé, mint akiknek a hely elő van készítve. Lelke által azt is lehetővé teszi, hogy a mennyei világ dolgait keressük, az odafenn valókkal törődjünk. Kosztolányi a Boldog szomorú dal című versében ezt írja: „*Itthon vagyok itt e világban, s már nem vagyok otthon az égben.*” Ezzel szemben nekünk, az Úr Jézust megtaláló tanítványoknak nagy örömünk az, hogy Krisztusban visszakaptuk a mennyei polgárjogot (olvasandó: Filippi 3,20–21; János 14,1–3; János 17,24). Bizony, Ő az Ura a mennynek és a Földnek – noha ezt a királyi tisztelet csak az egyház látja hitben. Egyszer azonban nyilvánvaló lesz az egész kozmosz számára.

Dévai-Józsa Gábor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Június 12-én vasárnap 10 órakor** hittanos tanévzáró istentiszteletet tartunk.
- * **Június 19-én vasárnap** a Fasori Református Kollégium tanévzáró istentisztelete és a 8. osztályosok ballagása lesz.
- * **Szeptember 17–18-án** a Kulturális Örökség Napján idegenvezetés szolgálatával készülünk templomunkban: szombaton 9–17, vasárnap 12–16 óra között lesz nyitva és tekinthető meg az épület. Az esemény vasárnap 16 órakor Pálúr János orgonahangversenyével zárul.
- * **Szeptember 24-én** női csendesnapot tartunk.
- * **Szeptember 19. és 23. között** templomi evangelizációs héten vehetünk részt.

FIATAL FELNÖTTEK CSENDESHETE

Nagybörzsöny, 2016. augusztus 7–13.

Szeretettel hívunk minden fiatal felnőttet nyári csendeshetünkre, ahol gyönyörű, csendes környezetben figyelhetünk Isten hozzánk szóló üzenetére. Délelőttönként alapigénk (1Tim 4,12) szerint arról hallhatunk, hogy mikben és hogyan lehetünk példaként, esténként pedig egy-egy zsolttárból szól az Ige. Két bizonyoságtétel (*Hajóval a világ körül Isten szolgálatában, Párválasztás Jézussal*) mellett közös éneklés, sportolás, kirándulás, közösségi játék is szolgálja lelki életünk épülését. Bővebb információ és jelentkezés július 24-ig Ecsedi Annánál (ecsediana@gmail.com).

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk:

Szabó Dániel Zsolt és Keresztes Ágnes gyermeke

Szabó Sebestyén

Lőrinczi András és Ferencz Ágota Csilla gyermeke

Lőrinczi Dávid

Zilai Péter és Mérges Beáta gyermeke

Zilai Benjámin

Urbán Zsolt és Horváth Andrea gyermeke

Urbán Dávid Zsolt

Virág Gyula és Szilágyi Ilona gyermeke

Virág Roxána

Dobos András és Csordás Orsolya gyermeke

Dobos Julianna

Leutert Gregory Paul és Deák Barbara gyermeke

Leutert-Deák Ulrik Botond

Szécsi Sándor és Vogel Zsuzsanna gyermeke

Szécsi Johanna

Kovács Béla Zsolt és Szőnyi Ágnes gyermeke

Kovács Abigél Dorka

NYÁRI ALKALMAINK

- ♦ **Istentisztelet, összevont gyermek-istentisztelet** két korcsoportban (kis- és nagyóvodások a tornateremben, iskolások egy csoportban a gyülekezeti teremben), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat: vasárnap 10 óra
- ♦ **Siloám csoport** hétfő 18 óra
- ♦ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ♦ **Összevont ifjúsági bibliaóra** minden korosztálynak szerda 18 óra
- ♦ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök 15 óra
- ♦ **Felnőtt fiatalok bibliköre** nyáron szünetel
- ♦ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor

EGYÉB ALKALMAINK

- ♦ **Férfi bibliaóra** nyári utolsó alkalma **június 21.**
- ♦ **Pároskör** a nyári hónapokban nem tart alkalmat
- ♦ **Baba–mama kör** nyáron szünetel, utolsó alkalom **június 16.**
- ♦ **Női kör** nyári utolsó alkalma **június 11.**

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10, 11–12

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Díószei Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Díószei Rita